

*Αθανάσιος Διάκος: “Για δεσ καιρό που διάλεξε ο
χάρος να με πάρει τώρα π’ ανθίζουν τα κλαδιά
και βγάζ’ η γη χορτάρι”.*

Ευγένιος Ντελακρουά: Η Ελλάς στα ερείπια του Μεσολογγίου

Θεόδωρος Βρυζάκης: Η Ελλάς ευγνωμονούσα

Ιβάν Αϊβαζόφσκι: Η πυρπόληση της τουρκικής ναυαρχίδας στη Χίο

Η Συνθήκη του Λονδίνου. Αίθουσα των Τροπαίων, Βουλή των Ελλήνων

Το Πρωτόκολλο της ανεξαρτησίας του Ελληνικού κράτους (γνωστό και ως Πρωτόκολλο του Λονδίνου του 1830) υπογράφηκε από τις Αγγλία, Γαλλία και Ρωσία στις 3 Φεβρουαρίου του 1830. Ήταν η πρώτη επίσημη, διεθνής διπλωματική πράξη που αναγνώριζε την Ελλάδα ως κυρίαρχο και ανεξάρτητο κράτος, το οποίο θα επεκτεινόταν νότια της συνοριακής γραμμής που όριζαν οι ποταμοί Αχελώος και Σπερχειός. Πρώτος κυβερνήτης του νεοσύστατου κράτους υπήρξε ο Ιωάννης Καποδίστριας.

Ωστόσο στη Συνθήκη οριζόταν ότι πολίτευμα του ελληνικού κράτους θα ήταν η μοναρχία και έτσι για τη θέση του μονάρχη οι συμβαλλόμενες χώρες επέλεξαν τον πρίγκιπα Λεοπόλδο της Σαξονίας-Κόμπουργκ & Γκότα (μετέπειτα Βασιλιά του Βελγίου), ο οποίος δεν δέχτηκε. Στον θρόνο τελικά ανέβηκε ο μόλις 17χρονος πρίγκιπας Όθωνας των Βίτελσμπαχ της Βαυαρίας και σε αυτό συνέβαλε ο φανατικός φιλελληνισμός του πατέρα του Λουδοβίκου Α΄ της Βαυαρίας. Οι Μεγάλες Δυνάμεις δεν ήταν απόλυτα σύμφωνες με την επιλογή, ιδιαίτερα η Μεγάλη Βρετανία έφερε εμπόδια.

Θεόδωρος Βρυζάκης

Ο Θεόδωρος Βρυζάκης έδωσε μορφή στους πρωταγωνιστές του 1821 και εξέφρασε όσο κανείς άλλος τα υψηλά ιδανικά της Ελληνικής επανάστασης.

Θεόδωρος Βρυζάκης, Η υποδοχή του Λόρδου Βύρωνα στο Μεσολόγγι, 1861, λάδι σε μουσαμά, Εθνική Πινακοθήκη

Ο Θεόδωρος Βρυζάκης εξέφρασε τη γενιά που διαμόρφωσε το νεοσύστατο ελληνικό κράτος. Στον πίνακά του «Ο Παλαιών Πατρών Γερμανός ευλογεί τη σημαία της Επανάστασης» οι μορφές με τις «ατσαλάκωτες» φορεσιές τους προσκυνούν τη σημαία μέσα σε πανηγυρικό και τελετουργικό κλίμα. Στο έργο αναδεικνύεται η ενότητα του λαού μπροστά στο εθνικό σύμβολο, κόντρα στους εμφύλιους σπαραγμούς.

Θεόδωρος Βρυζάκης, Ο Παλαιών Πατρών Γερμανός ευλογεί τη σημαία της Επανάστασης, 1865, λάδι σε μουσαμά, Εθνική Πινακοθήκη

Γεώργιος Κακής Κωνσταντινάτος (Φιλέλληνας)

Ήρωας είναι, αυτός που της ζωής του το χρώμα, αξίζει να γίνει χρώμα.

Ήρωας του '21, γνωστός τοις πάσι με το προσωνύμιο Νικηταράς ο Τουρκοφάγος.

Γεννήθηκε το 1782 στο χωριό Τουρκολέκα Μεγαλόπολης και ήταν γιος του κλέφτη Σταματέλου Τουρκολέκα και της Σοφίας Καρούτσου, αδελφής της γυναίκας του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη. Κατά μία άλλη εκδοχή, γεννήθηκε το 1784 στο χωριό Νέδουσα Μεσσηνίας. Σε ηλικία 11 χρόνων βγήκε στο κλαρί με την ομάδα του πατέρα του και στη συνέχεια εντάχθηκε στο σώμα του πρωτοκλέφτη Ζαχαριά Μπαρμπιτσιώτη, του οποίου αργότερα παντρεύτηκε την κόρη Αγγελίνα.

Η ανδρεία και τα σωματικά του προσόντα τον οδήγησαν το 1805 στη ρωσκρατούμενη τότε Ζάκυνθο. Εκεί εντάχθηκε στο ρωσικό τάγμα, που πολέμησε τον Ναπολέοντα στην Ιταλία. Αργότερα, επέστρεψε στη Ζάκυνθο για να υπηρετήσει αυτή τη φορά τους Γάλλους, που είχαν καταλάβει το νησί. Στις 18 Οκτωβρίου 1818, ενώ βρισκόταν στην Καλαμάτα, μυήθηκε στη Φιλική Εταιρεία. Με τον θείο του Θεόδωρο Κολοκοτρώνη και τον Παπαφλέσσα συνέβαλε στην προετοιμασία του Εθνικού

Ξεσηκωμού και στις 23 Μαρτίου 1821 μπήκε στην Καλαμάτα μαζί με τους άλλους στρατιωτικούς αρχηγούς.

Από την αρχή ενστερνίσθηκε το στρατηγικό σχέδιο του Κολοκοτρώνη για την κατάληψη της Τριπολιτσάς και πήρε μέρος σε όλες τις επιχειρήσεις για την κατάληψη του διοικητικού κέντρου των Οθωμανών στην Πελοπόννησο. Διακρίθηκε στη Μάχη του Βαλτετσίου (12 Μαΐου 1821), ενώ αποφασιστική ήταν η συμβολή του στη Μάχη των Δολιανών (18 Μαΐου 1821), όπου ανέδειξε στο έπακρο τις στρατιωτικές του ικανότητες. Επικεφαλής μόλις 600 ανδρών κατανίκησε τον στρατό του Κεχαγιάμπεη που ανήρχετο σε 6.000 άνδρες και σχεδόν τον αποδεκάτισε. Γι' αυτόν τον πραγματικό του άθλο, οι συμπολεμιστές του τον ονόμασαν «Τουρκοφάγο».

Μέχρι το τέλος του Αγώνα ο Νικηταράς ήταν στην πρώτη γραμμή, πολεμώντας είτε στην Πελοπόννησο είτε στην Ανατολική Στερεά Ελλάδα, όπου συνεργάστηκε με τον Οδυσσέα Ανδρούτσο και τον Γεώργιο Καραϊσκάκη. Πήρε μέρος στην Άλωση της Τριπολιτσάς (23 Σεπτεμβρίου 1821) και ήταν από τους λίγους αρχηγούς που αρνήθηκε να συμμετάσχει στη διανομή των λαφύρων.

Διακρίθηκε στη Μάχη του Αγιονορίου (26-28 Ιουλίου 1822), που αποτελείωσε τη στρατιά του Δράμαλη δύο μέρες μετά τη Μάχη στα Δερβανάκια. Η ανιδιοτέλεια του ανδρός φάνηκε για μία ακόμη φορά, όταν από το πλήθος των λαφύρων της μάχης πείστηκε να δεχθεί ένα πανάκριβο σπαθί, το οποίο αργότερα προσέφερε στον έρανο για την ενίσχυση του Μεσολογγίου. Κατά τη διάρκεια του Εμφύλιου Πολέμου τάχθηκε στο πλευρό του Κολοκοτρώνη, αλλά φρόντισε πάντα να επιδιώκει τον συμβιβασμό και τη συνεννόηση.

Μετά την Απελευθέρωση τάχθηκε στο πλευρό του Καποδίστρια κι έγινε ένας από τους στενότερους συνεργάτες του Κυβερνήτη. Πήρε μέρος στην Δ' Εθνοσυνέλευση του Άργους (1829), ως πληρεξούσιος του Λεονταρίου. Επί Όθωνος περιέπεσε σε δυσμένεια, επειδή υποστήριζε το αντιπολιτευόμενο Ρωσικό Κόμμα. Προφυλακίστηκε το 1839 ως αρχηγός συνωμοτικής ομάδας, αλλά στη δίκη του (11 Σεπτεμβρίου 1840), αθωώθηκε από ελλείψει στοιχείων. Εντούτοις, η κράτησή του παρατάθηκε με αποτέλεσμα να υποστεί ανεπανόρθωτη βλάβη η υγεία του και σχεδόν να τυφλωθεί. Αποφυλακίστηκε στις 18 Σεπτεμβρίου 1841 και αποτραβήχτηκε με την οικογένειά του στον Πειραιά.

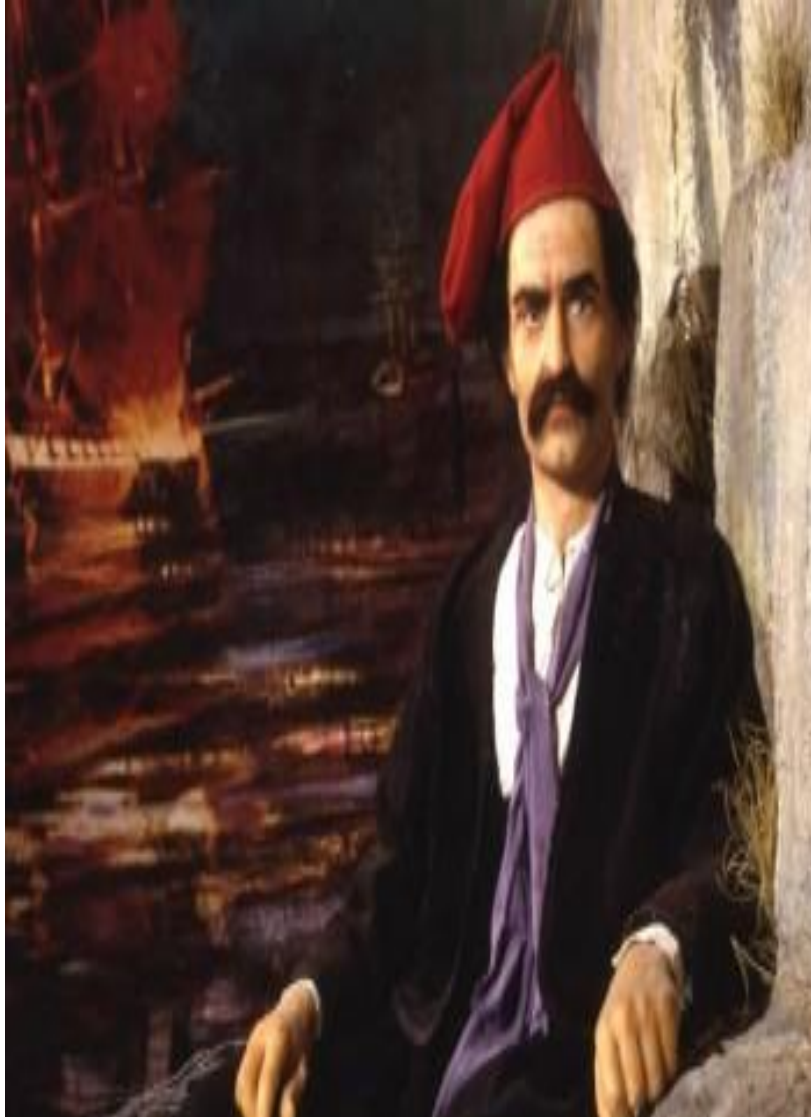
Μετά την εξέγερση της 3ης Σεπτεμβρίου 1843 του απονεμήθηκε ο βαθμός του υποστρατήγου και έλαβε μία τιμητική σύνταξη, η οποία ήταν ο μόνος πόρος της ζωής του. Το 1847 διορίστηκε μέλος της Γερουσίας και δύο χρόνια αργότερα, στις 25 Σεπτεμβρίου 1849, έφυγε από τη ζωή σε ηλικία 67 ετών. Ο Νικηταράς απέκτησε δύο κόρες κι ένα γιο, τον Ιωάννη Σταματελόπουλο, που ακολούθησε καριέρα στρατιωτικού. Άφησε Απομνημονεύματα, τα οποία υπαγόρευσε στον εθνικό δικαστή Γεώργιο Τερτσέτη.

ΜΑΝΤΩ ΜΑΥΡΟΓΕΝΝΟΥΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΝΑΡΗΣ

**ΚΑΙ ΠΟΛΛΟΙ ΑΛΛΟΙ ΗΡΩΕΣ ΠΟΥ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣΑΝ
ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΟΥ 1821...**

Η 25η ΜΑΡΤΙΟΥ

Πάνω στα κάστρα σα θεά πανώρια η Ελευθερία
κρατά στα χέρια λάβαρο και λάμπει η ματιά
κι εκεί στα εικονίσματα η Παναγιά η Μαρία
το μήνυμα της Γέννησης δέχεται με χαρά.

Στο ιερό μας σύμβολο τη γαλανή ζημαία
της λευτεριάς τα χρώματα σμίνουν αρμονικά
και της αγάπης σήμαντρα ηχούνε στον αιθέρα.
Γιορτάζει η Πατρίδα μας, γιορτάζει η Παναγιά.

Το «Χαίρε Αειπάρθενε» ψαλμός και μελωδία
κι οι παιάνες που ηχούν ύμνος στη Λευτεριά
χαμογελά στην εκκλησιά γλυκά η Παναγία
κι η Ελλάδα ντύθηκε γαλάζια φορεσιά.

ΤΕΛΟΣ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ!

